

René: POHÁDKA SOUSEDSKÁ

Naše malé městečko bylo úplně obyčejné a ospalé. Lidé žili svůj život v poklidu a ve vyjetých kolejích. My patnáctiletí frackové jsme prováděli různé vylomeniny, jak to bylo v našem věku běžné. Já jsem tady žil jenom půl roku, když mi zemřeli rodiče, vzal si mě k sobě bezdětný otcův bratr. Tedy byl to můj strýc, hodný a slušný člověk, který se o mě dobře staral.

Měl mě rád a snažil se mi vynahradiť otce a matku tak, abych necítil žádnou újmu. Nikdy na mě nevztáhl ruku, i když bych za některé blbiny zasloužil pěkných pár na prdel. S místními kluky jsem zažil plno zajímavých dobrodružství. Mezi jiným mě vysvětlili a naučili honit si pindoura. Já jsem byl z malé vísky a oni byli vyspělejší a protřelejší. Nevěděl jsem, že se mi může pindour tak nalít a postavit a pak vystříknout. Ta slast byla neuvěřitelná. Kluci si při tom představovali ženský a mně se líbilo, když jsem mohl některému z kamarádů péro vyhonit.

Držel jsem ten teplý tvrdý váleček, stahovat předkožku a lochtat kuličky, slyšet zrychlené dýchání, vidět sevřené pěsti a prudké vystříknutí. Obvykle jsme to prováděli v létě, když jsme se koupali nazí za městem v rybníku. Zvlášť se mně líbily jejich bílé prdelky, hlavně ty macaté.

Jednou jsem si všiml, že Pepík má půlky pokryté rudými pruhy. Strašně mě to vzrušilo a tak jsem se ho zeptal, co to má znamenat. On mi vyložil, že dostal před chvílí pár na holou prdel páskem od táty, protože neudělal práci, kterou po něm chtěl.

Strašně mě to vzrušilo. Když jsem si nato doma vzpomněl, hned mi ztvrdlo péro. Honil jsem si je a představoval si, jak sám vyplácím Pepíka, jak se kroutí a brečí bolestí. Ihned jsem vystříkl rozkoší. Moc se mi to líbilo. Týdny ubíhaly a já si samozřejmě často honil péro a při tom si vždycky představoval různé lidi, jak je vyplácím na holou.

Nikomu jsem se s tím samozřejmě nechlubil, nechával jsem si své tajemství sám pro sebe. Vykonával jsem pro strýce různé drobné pomocné práce a pochůzky. Byl jsem spokojen a on také. Občas jsem zašel k sousedovi truhláři, který vyráběl to, co po něm obyvatelé městečka vyžadovali. Někdy potřebovali nový stůl, jindy opravit židli, kupovali vařečky i kvedlačky a jiné drobnosti do domácnosti. Udajně se dobře prodávaly i různé násady k lopatám, motykám, hrábě apod. To všechno jsem se od něj dověděl. Měl mě docela rád, žil si ve stavení s dílnou sám. Bylo mu už třicet let, měl vyšší svalnatou postavu od dennodenní práce, černé vlasy a modré oči. Moc se mi líbila také jeho svalnatá a veliká prdel, která se rýsovala pod kalhotami. Rád jsem se díval, když něco dělal, jak se půlky svíraly a uvolňovaly.

Dnes byla neděle, byl jsem už po obědě, říkal jsem si, že půjdu k sousedovi. Určitě bude odpočívat, nebude nic dělat a bude mít čas si se mnou povídat. Když jsem

vstoupil do domu, uslyšel jsem zvuky, jako pleskání nebo tleskání rukama. Zastavil jsem se a poslouchal. Bylo mi to divné. Zvuky se ozývaly z dílny. Šel jsem ke dveřím a všiml si, že je tam malá škvíra mezi prkny s vypadlým malým sukem. Přiložil jsem oko a podíval se dovnitř. Uvnitř jsem viděl nahého souseda ležet na lavici břichem dolů, v pravé ruce měl větší vařečku a plácal se s ní přes prdel. Vyklenuté masité pŕlky měl rŕzovŕe ŕervenŕe. Pak pŕestal, obrŕtil se na zŕada a zaŕal si honit velikŕeho silnŕeho ŕurŕka. Tmavŕy lesklŕy ŕalud se objevoval a skrŕval v pŕedkoŕce. Po chvŕlŕi se opŕt poloŕil na bŕicho a zase si zaŕal vyplŕcet prdel. Strašnŕe moc mŕe to vzrušilo, ihned se mi postavilo pŕero, rychle jsem je osvobodil z kalhot a s okem pŕitŕištŕnŕm na škvŕrku jsem si je prudce honil. Pŕŕl jsem si svŕrat v ruce vařečku a šlehat do tŕech pŕeknŕch velikŕch svalnatŕch pŕlek.

Soused si znovu lehl na lavici na zŕada a opŕt si honil ŕurŕka. Jiŕ zrychlenŕe dŕchal, nohy napjatŕe a pak z ŕurŕka vystŕŕkl bŕlŕy proud. I jŕ rozkošŕi vystŕŕikal celou dŕvku semene na zem. V nenadŕlŕe rozkošŕi jsem si naštŕstŕŕi všiml, ŕe soused po chvŕlŕi vstal a zaŕal se oblékat. Schoval jsem pŕero a rychle vybŕhl potichu ven. Musel jsem se schovat na zahradŕe, tam jsem se vzpamatovŕval a tŕŕdil myšlenky. Nikdy mŕe nenapadlo, ŕe by nŕkdo chtŕl dostat vŕprask na holou, ŕe by se mu to lŕbilo tak, aby se mu postavilo pŕero vzrušenŕm. Uvaŕoval jsem dŕl a pŕišel na to, ŕe by moŕnŕa chtŕl dostat poŕŕdnŕy vŕprask na holou od nŕkoho. Rŕd bych mu nasekl prdel a ŕurŕka takŕ vyhonil. Pomyslel jsem si, ŕe pŕŕstŕŕi nedŕli ho budu zase šmŕrovat.

Tŕyden mŕzikem uplynul a jŕ jiŕ zase stŕl u dveŕŕ. Všechno se opakovalo, jak u mŕe tak u nŕj. Teď jsem jiŕ vŕdŕl, co za tŕyden udŕlŕm. Pŕjdu tam, budu ŕekat, aŕ zaŕne stŕŕŕkat a jŕ vejdu dovnitř. V tŕe chvilce on bude bezbrannŕy, nebude moci nic zapŕŕt a jŕ mu nabŕdnu svou pomoc. Rychle jsem vybŕhl ven a uklidŕoval se na zahradŕe. Tentokrŕt mi tŕyden lŕnŕe plynul. Kaŕdŕy den byl dlouhŕy jako mŕsŕc. Všechno mi padalo z ruky, na nic jsem se nemohl soustŕedit, byl jsem napjatŕy, jak všechno dopadne.

Koneŕnŕe jsem v nedŕli po obŕdŕe vyrazil k sousedovi. Opŕt se vŕše opakovalo, vyplŕcenŕŕ stŕŕŕdalo honŕnŕ. Kdyŕ soused nakonec leŕel na zŕadech, funŕl a napjatŕy jak struna vystŕŕkl, otevŕel jsem chatrnŕe dveŕe a vstoupil dovnitř. On se strašnŕe lekl, zbledl, zakryl si rukama ŕurŕka, vstal a rychle si natŕhl kalhoty. Pak se vzpamatoval a zeptal se: „ Co tady dŕlŕš? Ty jsi mŕe šmŕroval? Co všechno jsi vidŕl a jak dlouho tady jsi?“

„No vidŕl jsem všechno a myslŕm si, ŕe bych tŕe umŕl naŕezat lŕp neŕ jak si to dŕlŕš sŕm a pŕero umŕm taky dobrŕe vyhonit. Jestli chceš, tak ti rŕd pŕŕstŕŕi nedŕli udŕlŕm obojŕ.“ „Podŕvejme se na mladŕho spratka, jak si vŕŕŕ. Dobŕe tedy to zkusŕme, ale co za to chceš? Urŕitŕe to nebude zadarmo“ ptal se. Chtŕl jsem ihned vyhrknout: „ Nic nechŕŕ“, ale vŕas jsem se zarazil a ŕekl kolik penŕz chci.

Napadlo mŕe, ŕe nasekat prdel a ještŕe za to dostat zaplacenŕo, nenŕ k zahozenŕŕ. On mi odpovŕdŕl: „Dobŕe, dostaneš, co chceš, ale budeš mlŕet jako hrob a nikomu nic nevykecŕš. Slibuješ?“ „ Slibuju“ budu mlŕet jako hrob a uŕ se tŕšŕm.“ „ Dobŕe tak pŕijď v sobotu a zadŕš mi ŕkol, kteŕej budu muset splnit. Kdyŕ ho nesplnŕm nebo kdyŕ nebudeš spokojenej, vyplatŕš mi dvacet pŕt ran vařečkou na holou prdel. Budu muset lehnout na lavici, ty mŕe dŕkladnŕe pŕivŕžeš, abych se nemohl cukat nebo si zakrŕvat rukama prdel a pak budeš sekat do ŕivŕho masa. Tak si vymysli ŕkol“ vysvŕtlil mi situaci. Pak jsme se rozlouŕili a jŕ šel domŕ.

Lámal jsem si hlavu, co mu mám určit za úkol. Nápadů jsem měl spoustu, ale postupně jsem je všechny zavrhl. Už byla sobota a já ještě nebyl rozhodnutý, ale pak mě to napadlo. Po poledni jsem šel k sousedovi. Byl doma a čekal mě. „Co máš pro mě za úkol?“ ptal se. „Přines si vařečku, kterou, jsi se sám vyplácel!“ poručil jsem mu. Za chvíli se vrátil a podal mi ji. Nechal jsem jí změřit. Byla sedmdesát centimetrů dlouhá a plocha byla jako dlaň velká, udělaná z borového nebo smrkového dřeva. Řekl jsem: „Do zejtrka vyrobíš pět kusů přesně stejných a stejně velkých vařeček, ale z bukového dřeva, abych měl výběr. Když nebudou stejný nebo jich nebude do zejtrka hotovo všech pět, nasekám ti prdel tak, že si tejden nesedneš“ vyhrožoval jsem mu. On jen řekl: „Všechno stihnu, určitě budeš spokojenej.“ S tím jsem se rozešli.

Zbytek dne jsem byl nervózní, jestli všechno klapne. Také v neděli celé dopoledne jsem se střídavě těšil i bál. Po obědě jsem vyrazil. Vzal jsem si s sebou několik kusů provazu, abych byl připraven. V dílně už čekal sused. „Tak předlož hotový věci, ať je můžu zkontrolovat a prohlídnout!“ poručil jsem. On přinesl tři hotové vařečky. „To sou jenom tři, ale já řekl, že jich má být pět.“ Ptal jsem se. „To se nedalo zvládnout, bylo to strašně moc práce a ještě ke všemu mně došlo vhodný bukový dřevo. Snažil jsem se co to šlo. Udělal jsem kus poctivý práce“ bránil se. „Řekl jsem pět tak pět. Úkol jsi nesplnil, já ti to na lavici spočítám“ Vysvlíct a lehnout!“ rozkázal jsem. On se loudal. Tak jsem mu poručil: „Hni zadkem lenochu, ať už si svlečenej!“

Konečně byl nahý a lehl si na břicho na lavici. Pořádně jsem ho přivázal provazem nad zadkem, přes stehna a pak i lýtka. Každou ruku jsem připoutal k jedné noze lavice. Byl připravený. Svalnatá ramena i ruce byly zcela bílé. Ze štíhlého pasu se klenuly dvě veliké svalnaté polokoule, hladounké a zcela bez chloupků. Jen dole v rýze mezi půlkami kolem otvoru rostly chlupy. Vzal jsem do ruky novou bukovou vařečku. Byla těžká a velká. Postavil jsem se čelem k středu lavice a položil plochu vařečky na půlku prdele. Pak jsem se rozpráhl a silou šlehl. Začal jsem počítat: „Jedna“ sused zaklonil hlavu a zrychleně dýchal. Na pŕlce naskočil růžový kruh. Zdvihl jsem zase ruku, řekl: „Dva“ a plácl. Ozvalo se šťavnaté mlasknutí a i na druhé pŕlce také naskočilo růžové kolo. Mlaskavá šlehnutí přibývala, půlky byly jasně červené. Soused hlasitě dýchal a pak už zaznělo při každém úderu: „ááááááá, jo, jo, ještě“ To se mi moc líbilo. Řezal jsem do pružného masa a užíval si krásný pocit. Půlky rudly, při dvacáté ráně už se tvořily fialové plošky. To už jsem řezal z druhé strany a řádně jsem se do toho opíral. Soused pořádně, jak se patří nahlas ječel: „jo, jo, jo, ještě“.

Vždycky před úderem jsem položil vařečku pěkně na nejvyšší oblínu masité půlky, abych měl správnou vzdálenost a až potom jsem se rozmáchl a uhodil. Pomalu jsem odpočítával a sázel poslední zbývající rány do pětadvaceti. Viděl jsem, že na každé pŕlce byl nádherný kruh s jasně červeným okrajem přecházejícím do tmavší rudé a uprostřed byl fialový kroužek. Vařečka neprosekávala kůži do krve, ale strašně to s ní bolí a štípe. Soused ještě hlasitě funěl, byl zpoceny. Řekl jsem mu, ať si lehne na záda. Pak jsem vzal bolestí zmenšeného čuráka do dlaně a stáhl předkožku dolů. Objevil se pěkný velký kluzký žalud. Lochtal jsem mu odspodu koule a pomalu lehounce honil čuráka. Mžiku se mu nalil, ztvrdl na kámen a mocně trčel vzhůru, naběhlé žíly vystupovaly. Vtom začal chrčēt, tělo se napjalo, prohnulo a pánev se nadzdvihla z lavice. Vytryskl velký proud semene, které dopadlo na podlahu. On

hodně hlasitě dýchal. Po chvilce se uklidnil, posadil se na lavici, přitáhl si mě k sobě. Rychle mi stáhl kalhoty, až proti němu vyskočil můj tvrdý čurák. Než jsem se nadál, měl ho v puse a jazykem mi laskal žalud. Rukama mě držel za půlky a začal si prudce vrážet čuráka do pusy. Bylo to nepopsatelně sladké. Lepší než honění, jak jsem je znal od kluků. Než jsem se nadál, začal jsem mu stříkat do pusy. Celý jsem se chvěl blahem. On nechal, po chvíli péro vyklouznout. Oba jsme se uklidnili. Pak promluvil: „ Bylo to moc pěkný. Je vidět, že to děláš rád. Když budeš chtít, můžeme to každé měsíc opakovat. Akorát bys mi ho moh taky vykouřit, jako já to udělal dneska tobě.“ „ Rád přidu a nasekám ti prdel, ale nevím co je kouření?“ „To je čurák v puse. Dá se ještě taky strkat do prdele. To mají některý mužský rádi, ale já mám radši kouření. Vejprask vařečkou je nejlepší. Nejvíc se mi to líbí. Moc pěkně to mlaská a strašně to pálí. Mám jich dost, takže je na výběr. Přid' za měsíc a budeme pokračovat. Tady máš peníze a díky.“ Rozloučil se semnou.

Opravdu jsme naše setkání každý měsíc opakovali, k oboustranné spokojenosti. Naučil jsem se pěkně kouřit čuráka a zároveň důkladně nařezat prdel, vedle toho mi ještě opakoval, že je plno chlapů, kteří rádi píchají do prdele. Prej se jim moc líbí zarazit celýho čuráka do horký dírky a dlouze táhle přirážet. Vrtalo mi to hlavou a jednou jsem ho přesvědčil, aby mi splnil přání. Po výprasku se přehnul přes stůl a roztáhl si rukama půlky od sebe, až se objevil stažený otvor zarostlý chlupy. Sice jsem se trochu styděl, ale položil jsem kluzký žalud na rýhu a silně zatlačil. Žalud tlakem uvolnil horký svěrač a pronikl tak, že byl čurák rázem celý uvnitř. Pevně sevřený úd začal pulzovat dovnitř a ven. Strašně mě to vzrušovalo, horké půlky rozžhavené od výprasku mě hřály do slabin. Soused se trochu kroutil, ale já prudce přirážel, až mi slabin a koule mlaskaly o horkou susedovu prdel. Začal jsem stříkat a třást se rozkoší. Zatím jsem tak intenzivní slast nepoznal, i když vše dřívější bylo také pěkné. Svíral jsem rukama boky se zakloněným tělem a pánví těsně přitisknutou k rozžhavené prdeli. Prudce jsem dýchal, až rozkoš pominula. Věděl jsem, že šukání do rudé prdele je nejkrásnější, lepší než honění i kouření.

Bylo mi sedmnáct a chtěl jsem vyplácet prdele čím dál tím víc. Jednou za měsíc mi to nestačilo. Bavil jsem se o tom se sousedem a on mi říkal, že jednou za měsíc k němu chodí starý purkrabí z hradu v lesích u městečka, který je jeho strýc a nakupuje různé nářadí. Jednou prý mu řekl, že výprask na holou je tam běžná záležitost, pro všechny co na hradě slouží. Je prý jedno, jestli jsou to spratkové patnáctiletí nebo chlapi čtyřicetiletí. Když si to zaslouží, dostanou prý výprask na holou. Peníze jim hrabě nebere, ale nářez dostanou. Je prý to rychlé, účinné a spravedlivé. Samozřejmě, že se chlapi o svoji kůži bojí a tak si dávají pozor.

Soused mi poradil, že bych tam měl zkusit požádat o službu, že to není daleko a mohl bych prý občas zaskočit i k němu. Hlavně prý tam teď hrabě shání nového kluka komorníka, protože toho předchozího vyhodil pro neschopnost.

To se mi zalíbilo. Týden jsem se snažil zapomenout, ale moje mladická nadrženosť mě přemohla. Představoval jsem si, jak vyplácím všechny ty kluky a chlapy, kteří tam jsou, už předem jsem viděl všechny ty rudé prdele, krásně zmalované a slyšel jsem hlasitý jekot, který vše doprovází.

Už jsem šel po hradním nádvoří a rozhlížel se. Proti mně vyšel asi padesátiletý muž, který se zeptal: „ Co tady hledáš?“ „ Chtěl bych pana hraběte požádat o službu“, řekl

jsem. „On nikoho nepotřebuje ve stájích na poli i v kuchyni má plno různých budižkničemů, který jsou líný a chtějí jenom jíst zadarmo a ještě dostat zaplaceno. Jdi pryč!“ poručil.

Pak se zarazil a pořádně si mě prohlížel. Viděl sedmnáctiletého kluka s černými delšími vlasy, kulatým obličejem s velkýma modrýma očima, které kryly dlouhé řasy a s vyšší postavou. Pak si vše rozmyslel a povídá: „ Pojď se mnou, zeptáš se pana hraběte sám.“

Šli jsme hradními chodbami až ke dveřím krásným kováním. „Tady počkej!“, poručil. Vešel dovnitř a za chvíli se vrátil: „Můžeš se pana hraběte zeptat sám.“ Otevřel dveře, vstrčil mě samotného dovnitř a pak je za mnou zavřel. Stál jsem ve velkém sále s dlouhým stolem a mnoha židlemi. Po celé délce jedné zdi se táhl vysunutý balkon s našasenými závěsy. U zdi stála různá brnění a na stěnách visely meče, kopí, dýky a jiné krásné a drahé zbraně. Pod balkonem stála užší dřevěná masivní lavice s několika koženými řemeny. Hrabě seděl v pohodlném velkém křesle, na stole měl džbánek vína a ptal se: „Tak co tě přivádí kluku?“ Chceš službu u mě na hradě, ale co umíš? Různých neschopných blbých a líných mezků mám dost. Potřeboval bych komorníka. Ten předešlej byl úplně neschopnej a hlavně byl na ženský.“

Stál jsem tam a civěl na hraběte, na chvíli jsem ztratil úplně řeč. Bylo mu tak třicet pět let. Měl rovné světlé vlasy, modré oči, středně vysokou macatou postavu s kulatým břichem. Oblečen byl do krásného modrého bohatě vyšíváného kabátu a podkasaných kalhot. „ Neumíš mluvit?“ zeptal se celkem mírně. Konečně jsem se rozhoupal: „Chtěl bych u vás službu.“ „ Dobře, ale co umíš?“ zeptal se znovu. Ošival jsem se, ale pak jsem vyhrkl: „Umím všechny běžný domácí práce a taky dobře a rád dávám vejprask na holou.“ A bylo to venku. Zrudl jsem studem. Báł jsem se toho, co hrabě odpoví. Ten chvíli otálel a pak povídá: „To by mohl říct každej. Zítřa si tě vyzkouším, když obstoíš ve zkoušce tak službu dostaneš. Když ne, tak se vrátíš domů. Odkud jsi?“ „ Jsem z městečka nedaleko“ odpověděl jsem. „ Dobře tedy, zítřa po obědě přijď sem ke zkoušce“. Rozloučil jsem se a upaloval domů.

Vše jsem vylíčil sousedovi. „Já ho chápu, chce si tě napřed vyzkoušet, aby se přesvědčil, že nelžeš. Vezmi si pro všechny případy s sebou všechny tři mé vařečky, který jsi používal, a který jsem já udělal. Jsou pěkný a kvalitní. Hlavně na mě nezapomeň a přijď mi občas nasekat prdel.“

Druhý den ráno jsem si pečlivě připravil všechny tři vařečky, zabalil jsem do uzlíku a před obědem vyrazil do hradu. Před bránou už čekal člověk ze včerejška, odvedl mě ihned k hraběti a pak ihned opustil sál, ve kterém jsme byli již včera. Zůstal jsem s hrabětem sám.

„Tak začneme se zkouškou. Tady mi vyčistíš boty a pak přiopravíš stůl k obědu.“ Poručil mi. „Dobře, budu se snažit“, sliboval jsem. Boty jsem vyčistil za chvíli. Pak jsem šel ke stolu. Bylo tam několik stříbrných příborů i jiných věcí, které jsem jakživ neviděl, a na skříňce ležely další věci. Snažil jsem se odhadnout, co by se mohlo při jídle používat a všechno jsem na stůl nějak umístil. „ Jsem hotov,“ řekl jsem. Hrabě si důkladně prohlížel boty a stůl. Potom řekl: „Boty jsou v pořádku, ale s tím stolem jsi se moc nevyznamenal. S ním nejsem spokojenej. Pásl se na mě pohledem.“

Docela mi spadla brada. Měl jsem strach, že mě nepřijme a tak jsem řekl: „Vy mě tedy nepřijmete?“ Hrabě se na mě znovu podíval a povídá: „Jenom jsem řekl, že nejsem spokojenej se stolem. Teď budeš skládat druhou část zkoušky a pak se uvidí. Mám moc šikovného kuchaře, kterej má slabost, pro výprask. Zkrátka rád dostane čas od času nasekáno na holou. To mu chci dneska splnit. Probíhat to bude tak, že mu nejdřív vynadám a pak ho pošlu do kuchyně pro vařečku. Poručím mu, aby si sundal kalhoty a lehl si na lavici. Pak ho přivážeš řemeny k lavici a vysázíš mu důkladných dvacet pět ran vařečkou na holou prdel. Když ho přivážeš, tak se sám vysvlečeš do naha. Jestli splníš tenhle úkol dobře, a pak ještě třetí část zkoušky, rád ti práci dám. Jak se jmenuješ?“ zeptal se ještě. „Já se jmenuju Martin“. „Dobře, teď jdi do kuchyně pro kuchaře, je to na konci chodby, poslední dveře. Řekni mu, že má ihned přijít, že to poručím“.

Neprodleně jsem vyběhl ze dveří, vrazil do kuchyně a asi čtyřicetiletému tlustšímu chlápku jsem vyřídil vzkaz. „Nevíš, co mi hrabě chce?“ zvědavě se zeptal. „Nevím, jen vyřizuju vzkaz“, lhal jsem. Za chvíli jsme již oba stáli před hrabětem rozvalujícím se v krásném křesle. Hrabě se napřímil a začal ho kárat: „To je hrůza co vaříš už delší dobu za hrozný blafy, který se nedají žrát. Dnešní oběd byl nejhorší za celou dobu, co jsi tady. Žrádlo by bylo vhodný pro posledního sluhu, ale ne pro mě. Rozhodně tě to už nebudu trpět. Dostaneš dvacet pět ran na holou prdel, že si tři dni nesesedneš. Doufám, že si to zapamatuješ a budeš se konečně víc snažit. Upaluj do kuchyně a přines si vařečku!“ poručil mu hrabě.

Kuchař se díval střídavě na hraběte a pak na mě, trochu se mu zaleskly oči a rychle odešel. Za chvíli se vrátil s vařečkou. Držel jí v ruce, byla malá a krátká. Začalo mě to bavit „Takový lechtátko, to není na vejprask, ale na míchání v rendlíku. Touhle dostaneš“, řekl jsem a vytáhl z uzlíku svojí osvědčenou vařečku. Hrabě se lišácky pousmál a říká: „Na co čekáš, přitáhni sem lavici, sundej kalhoty a už ať ležíš na svém tlustým pupku. Sobě přeješ a mě šidíš. Tak hni sebou!“ poručel hrabě. Kuchař přitáhl lavici tam, kam hrabě chtěl a sundal si kalhoty. Měl na sobě už jen krátkou halenu. Zpod ní vypučel krátký a tlustý čurák, trčící dopředu. Koule byly růžové a ne moc velké. Nad čurákem se kudrnatilo malé houští světlých chloupků. Břicho vykukující zpod haleny bylo veliké hladké a kulaté. Byl světlolasy, s tlustšími stehny a lýtky. Pak si lehl na lavici.

Já jsem ho připoutal jedním řemenem nad prdelí, druhým přes stehna a třetím přes lýtka. Byly tam ještě dva malé řemínky, kterými jsem mu přivázal ruce k nohám lavice. Sundal jsem si také kalhoty. Strašně mě to vzrušovalo. Čurák mi stál jako tyčka nahoru. Podíval jsem se na kuchařovu prdel, měl jí velikou a strašně tlustou s dolíčky v tuku na půlkách, které byly úplně bílé hladké bez jediného chloupku. Nevydržel jsem to a pleskl do masa rukou. Bylo měkké a teplé. To se mi moc líbilo. Bude na tom moc pěkně vidět červená barva. Těšil jsem se. Hrabě řekl: „Můžeš začít. Jedna“.

Začal počítat. Postavil jsem se kolmo ke středu lavice a položil vařečku na bližší půlku. Odměřil jsem vzdálenost a už se ozvalo první mlaskavé šlenutí, které se rozléhalo ve velkém sále. Kuchař se lehce prohnul a zaklonil hlavu. Začal hlasitěji dýchat. Ozvalo se dvě a já zase šlehl. Na obou půlkách naskočila červená kola. Silně mě to vzrušovalo. Bil jsem vší silou. Kuchař začal vyrážet ano, ano, ano. Jasně červená kola se zvětšovala, po dvanácté ráně jsem přešel na druhou stranu a

pokračoval v řezání do kyprého a měkkého masa. Kuchař po každé ráně nahlas zaječel aaaano, aano, áááááá. Byla to nádhera.

Čurák mi stál napětím a rozkoší. Kola zrudla, pŕlky byly krásně stejnoměrně rudé a uprostřed se začaly tvořit fialové plošky, které se zvětšovaly s přibývajícími ranami. Tlusté nohy byly napjaté, palce u nohou skrčené, po každé ráně se pŕlky sevřely a uvolnily. Rány se rozléhaly sálem stejně tak jako výkřiky ááá. Bylo hotovo. Poslední rána dopadla. Jemná bílá kŕže na prdeli byla zvrásněná a už ne hladká, jasně červená a uprostřed rudá s fialovými kruhy.

Kuchaře jsem odvázal a pomohl mu vstát. Čurák už mu nestál, ale já jsem si klekl a vzal mu ho do pusy. Nasál jsem a shrnul kŕžičku z žaludu, laskal jsem ho jazykem nasával a dlouze táhle kouřil. Prudce se nalil. Jemně jsem mu prsty lochtal koule a citlivé místo pod nimi. Druhou rukou jsem se snažil proniknout mezi pŕlky a pak jsem pomalu sunul prst do dírky. Horké maso na prdeli se uvolnilo a já hladce vstrčil prst do stažené dírky. Než jsem se nadál, kuchař strnul, prohnul se hlasitě dýchal a stříkal mi proud semene do pusy.

Chvíli jsem ještě počkal a pak spolkl semeno a nechal tlustý úd vyklouznout. Hrabě se na nás díval se zřejmým zalíbením. Kuchař se již vzpamatoval a řekl: „Děkuji pane hrabě za spravedlivý trest. Budu se teď víc snažit, abyste byl spokojenej. Oblékl si kalhoty a odešel. Zůstali jsme sami.

Hrabě si mě prohlížel a povídá: „Je vidět, že nasekat prdel tě skutečně baví. Čurák tě stál jako bejčkovi. Kuchař byl hodně spokojenej a já taky. Pěkně jsi mu vykouřil čuráka, to se mu ještě nestalo, byl blahem úplně bez sebe. Druhou část zkoušky jsi udělal a teď ta třetí část. Už jsi někdy šukal někoho do prdele?“ „No jednou jsem to zkusil a bylo to nádherný,“ hned jsem odpověděl. „Dobře a už někdo vopíchal prdel tobě?“ vyzvídal. „No ještě ne,“ přiznal jsem.

„Tak to zkusíme. Zajdi teď do kuchyně a řekni kuchaři, ať mi pošle trochu oleje, stačí jen trochu v hrnku. To bude třetí část zkoušky. Natáhni kalhoty a zajdi do kuchyně,“ řekl. Oblíkl jsem si kalhoty a šel za kuchařem, který mi nalil trochu oleje z velké keramické nádoby do misky. Když jsem se vrátil tak hrabě povídá. Svleč si kalhoty i košili a zamkni dveře. Pak se ohni přes stůl a pěkně si roztáhni rukama pŕlky od sebe, co nejvíc to půjde. Já jsem to udělal.

On stál přede mnou a vysvlékl se do naha. Měl oplácanou postavu s bílou kŕží tlustým pupíkem a oblými stehny. Stejně jako kuchař neměl žádné chloupky na nohou ani na břiše. Jen nad čurákem mu rostlo trochu světlého chmýří. Čurák mu bojovně stál. Měl ho trochu delšího než kuchař asi čtrnáct nebo patnáct centimetrů a na šířku tak čtyři. Předkožka byla shrnutá, růžovo červený žalud byl hladký a lesklý s malou kapičkou. Koule byly pěkně velké růžové smršťené a nevyvěšené.

Vzal do ruky mističku a nalil trochu oleje na dlaň a pak si olej rozetřel na čuráka, až stékal na zem. Ještě jednou trochu oleje přidal a obešel stůl. Stál za mnou a já jsem ho neviděl. Pak jsem cítil, že mi palcem a ukazovákem ještě víc roztáhl pŕlky od sebe, až to hodně bolelo. Olejem mazal staženou díрку a pak mi prudce vrazil ukazovák do dírky. Chvíli s ním pulzoval a vytáhl. Tlačilo to, ale nebolelo. Pak mi nalil olej na díрку. Dotkl se jí horkým žaludem. Najednou jsem cítil prudkou tupou bolest,

jak do mě bez varování hrubou silou naráz a na doraz pronikl. Strašně to bolelo. Prohnul jsem se a snažil se vykroutit, ale on mě pevně svíral a začal brutálně rychle přirážet. Hlasitě funěl a vzdychal blahem: „ach, ach, to je slast.“ Nedalo se to málem vydržet.

Po krátké chvíli jsem si trochu zvykl, nenáviděl jsem ho, říkal jsem si, že bych mu tu prdel s takovým gustem sesekal, že by si nejenom tři dny nesesed, ale celej tejden by stál a spal na břiše. Naráz začal hlasitě chrčēt, strnul a stříkal mi do nitra. Po chvíli sevření povolilo a on vytáhl čuráka ven.

Ulevilo se mi, i když to trvalo jen krátkou chvíli, bylo to hodně bolestivé. On se nahý svezl do křesla a ještě chvíli rychle dýchal. Pak povídá. Bylo to výborný. Taky třetí část zkoušky dobře dopadla. Hezky jsem si zapíchal, byl jsi výbornej. Přijímám tě do služby. Budeš mým komorníkem a při tom budeš provádět všechny tělesný tresty. Jinými slovy budeš dávat vejprasky na holou prdel, všem těm našim hrozným lenochům. Viděl jsem, že to děláš rád a moc dobře. Už se těším, jak budou pěkně ječet.“

„Moc děkuju,“ spadl mi balvan ze srdce. Tak se trochu votři a můžeš se voblíct. Zejtra ráno přijď do služby. Budeš dostávat pěkněj plat. Tak zejtra ráno nashledanou,“ loučil se hrabě. Já jsem se otřel, oblékl a s pozdravy vyšel ven.

Nemeškal jsem a běžel se pochlubit sousedovi. Vše jsem mu vylíčil a on řekl: „Měl jsi štěstí, že právě vyhodil to nemehlo, který bylo na ženský, a vyplácet se mu nelíbilo.“